ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Ἀνδρέας εἶχε προσευχηθεῖ πρὶν πλαγιάση στὸ Θεὸ καὶ τὸν εἶχε εὐχαριστήσει μ' ὅλη του τὴν καρδιὰ γιὰ τὴν προστασία ποὺ τοῦ ἔστελνε, ὕστερ' ἀπὸ τόσα βάσανα καὶ τόσους κατατρεγμούς...

ΤΟ ΘΗΡΙΟ ΜΟΥΓΓΡΙΖΕΙ...

Τὴν ἄλλη μέρα εἶχαν γιορτὴ στὸ σπίτι τοῦ Ἀνεμᾶ. Γιόρταζε μιὰ ἀνεψιά του, ἡ ὁποία ἔμενε μαζύ του ἀπὸ μικρὴ καὶ τὴν ἀγαποῦσε σὰν παιδί του.

— Εἴδατε τί βολικὰ ποῦρχονται τὰ πράγματα ; εἶπε ὁ Ἀνεμᾶς στὸν Ἀνδρέα, τὴν ὥρα ποὺ πίναν τὸν καφέ τους. Θὰ σᾶς ἔχωμε ἀπόψε ἐδῶ, στὴ γιορτὴ τῆς ἀνεψιᾶς μου κι' αὔριο βράδυ θὰ μπῆτε στὸ βαπόρι γιὰ τὸν Πειραιᾶ. Κάμετε λοιπὸν λίγη ὑπομονή... Ἐπίσης ἀκοῦστε τὴ συμβουλή μου : Ἂν προκεῖται νὰ βγῆτε ἔξω σήμερα, εἰδοποιῆστε με νὰ σᾶς συνοδέψω. Ἔχετε νὰ πᾶτε πουθενά ;

— Ὄχι, κ. Ἀνεμᾶ.

— Τέσο τὸ καλύτερο τότε. Τόσο τὸ καλύτερο. Ὅσο γιὰ τὰ πράγματα ποὺ σᾶς πῆραν, θὰ σᾶς τὰ βρῶ ἐγὼ καὶ θὰ σᾶς τὰ στείλω στὴν Ἀθήνα. Νᾶσαστε ἥσυχος...

Τὸ βράδυ τὸ σπίτι τοῦ Ἀνεμᾶ ἦταν κατάφωτο. Δεχάντοισαν ἐπισκέψεις, εἶχε κουβαληθεῖ ἐκεῖ ὅλος ὁ καλὸς κόσμος τοῦ νησιοῦ.

Ὁ Ἀνεμᾶς σύστησε τὸν Ἀνδρέα γιὰ φίλτατο ἀπ' τὴν Ἀθήνα. Κανένας δὲν ὑποψιάστηκε τίποτε.

Ἡ ἀνεψιὰ τοῦ Ἀνεμᾶ εἶχε καθήσει στὸ πιάνο, ἔπαιξε ἀρκετὴ ὥρα καὶ οἱ καλεσμένοι τοῦ χόρεψαν. Τὴν ὥρα αὐτὴ τοῦ χοροῦ φαίνεται μπῆκε στὸ σπίτι κάποιος κύριος, χωρὶς νὰ τὸν ὑποψιαστῆ κανένας.

Ἦταν ἕνας κύριος ψηλὸς καὶ κομψὰ ντυμένος. Προχώρησε στὴν αἰθουσα τοῦ χοροῦ κι' ἄρχισε νὰ κιττάη, κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα φοινικοειδές, τοὺς θεατές, σὰν ν' ἀναζητεῦσε κάποιον.

Τὰ μάτια του λετεῦσαν φωτιές. Τὸ πρόσωπό του ἔδειχνε μοχθηρία.

Μερικοὶ καλεσμένοι τοῦ Ἀνεμᾶ τὸν εἶδαν, μὰ δὲν ὑποψιάστηκαν τίποτε. Ὅποιος ὁ Γαλάζης, ἔτσι κι' αὐτός, μποροῦσε νὰ ἦταν κανένας φίλος τοῦ Ἀνεμᾶ ἀπ' τὴν Ἀθήνα.

Ἐπὶ τέλους ὁ χορὸς σταμάτησε.

Ἡ ἀνεψιὰ τοῦ Ἀνεμᾶ πῆγε καὶ κάθησε πλάι στὸ θεῖο της, στὴν ἄκρη τῆς πολυτρόνας, κι' ἄρχισε νὰ μιλάη μαζύ του...

Οἱ καλεσμένοι μιλοῦσαν, ἔπιναν λικέρ, κάνιζαν.

Ὁ Γαλάζης γύριζε μόνος του ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Μέσα στὸ θόρυβο τῆς γιορτῆς δὲν σκεφτότανε, παρὰ τὴν ἀγαπημένη του. Ἦταν βέβαιος πὼς θὰ τὴν εὕρισκε στὴν Ἀθήνα καὶ θἄκαναν τοὺς γάμους τους, πρὶν τοὺς προφτάση ὁ πατέρας της.

Προχωροῦσε τώρα πρὸς τὸ φοινικοειδὲς ποὺ στέκοταν ὁ ἄγνωστος κύριος μὲ τὴ μοχθηρὴ ὄψη, ὅταν ἔξαφνα μιὰ κραυγή, κάτι σὰν μούγγρισμα θηρίου ἀκούστηκε.

Ὁ Γαλάζης ξαφνιάστηκε.

Σήκωσε τὰ μάτια του νὰ δῆ τί συμβαίνει κι' εἶδε κάτι ποὺ τὸν πάγωσε ὁλόσωμο. Εἶδε τὸ Λαμπίρη —τὸ Λαμπίρη ἐκεῖ μέσα !— νὰ ὁρμᾶ ἐναντίον του, φέρνοντας τὸ χέρι στὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του.

Ἦταν τόσο ἀπρόσπτο αὐτό, τόσο ξαφνικό, τόσο κατατληκτικό, ὥστε ὁ Ἀνδρέας ἔμεινε στὴ θέσι του σὰν μαρμαρωμένος.

Δὲν σκέφτηκε νὰ προφυλαχτῆ, νὰ φυγῆ καὶ νὰ κρατήση τὸν ἐχθρό του ἢ νὰ φύγη...

Ὁ Λαμπίρης, γρήγορος σὰν ἀστραπή, τράβηξε τὸ πιστόλι του καὶ τοιμάστηκε νὰ πυροβολήση.

Ὁ Γαλάζης ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ ὁ νοῦς του στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ πέταξε στὴ Ρόζα.

Ἦταν χαμένος !...

Μὰ ὁ πυροβολισμὸς ποὺ περίμενε ν' ἀκούση, δὲν ἀκούστηκε....

Ἄκουσε κάτι ἄλλο. Θόρυβο πάλης καὶ κραυγὲς θυμοῦ...

Ἄνοιξε τότε τὰ μάτια του καὶ εἶδε τὸ Λαμπίρη νὰ τινάζεται μὲ λύσσα, κρατημένος σφιχτὰ ἀπὸ ἕναν εὔρωστο ψηλὸ νέο. Μπρός του βρίσκοταν ὁ ἴδιος ὁ Ἀνεμᾶς...

Κρατῶντας πάντα τὸ πιστόλι του ὁ Λαμπίρης προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγη. Μὰ εἶχαν τρέξει τώρα κι' ἄλλοι καλεσμένοι καὶ τὸν ἀφοπλίσαν.

Ἡ γυναῖκες εἶχαν καταφύγει τρομαγμένες στὸ μπουφέ.

Μερικὲς δεσποινίδες εἶχαν λιποθυμήσει.

Χλωμὸς ἀπ' τὴν ὀργή του ὁ Ἀνεμᾶς τρέμοντας ὁλόκληρος, γύρισε καὶ ρώτησε τὸν Ἀνδρέα :

— Ποιὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος αὐτός ; Τὸν ξέρετε ;

Ὁ Γαλάζης κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

— Εἴν' ἐκεῖνος, εἶπε. Ὁ πατέρας μου. Ὁ Λαμπίρης...

Ὁ Ἀνεμᾶς δὲν περίμενε ν' ἀκούση περισσότερα. Αὐτὸ ποῦχε γίνει στὸ σπίτι του, τὴ βραδυὰ ἀκριβῶς τῆς γιορτῆς τῆς ἀνεψιᾶς του, μπρὸς στοὺς καλεσμένους του, ἦταν ἀγαρακτηριστο, ἦταν ἀπρωτοφανές.

Τυφλωμένος ἀπ' τὸ θυμό του, ρίχτηκε νὰ χτυπήση τὸν Λαμπίρη, μὰ τὸν συγκράτησαν.

Κάθησε πλάϊ στὸ θεῖο της, κι' ἄρχισε νὰ μιλάη μαζύ του...

Ὁ πατέρας τῆς Ρόζας, σὰν νάχε συνέρθει ἀπ' τὴν ἔξαψη τοῦ θυμοῦ του, ποὺ τὸν ἔσπρωξε σὲ μιὰ τέτοια παραφροσύνη, στέκοταν τώρα ἀκίνητος, χλωμός, ραστισμένος... Φαινόταν σὰν νάχε ξυπνήσει ἀπὸ κακὸ ὄνειρο...

Ὁ Ἀνεμᾶς τὸν κύτταξε περιφρονητικὰ καὶ τοῦ εἶπε :

— Θἄπρεπε νὰ σᾶς σκοτώσω σὰν σκύλο γι' αὐτὸ ποὺ κάνατε.. Τολμήσατε νὰ μπῆτε σπίτι μου σὰν λωποδύτης, σὰν κακοῦργος... Μὰ ἀπ' ὅσα ἔμαθα γιὰ σᾶς, βεβαιώθηκα πὼς εἴσαστε ἕνας τρελλός, ἕνας μανιακός... Αὐτὸ σᾶς σώζει. Φύγετε γρήγορα, πρὶν σᾶς ἀρπάξω ἀπὸ τὸν γιακᾶ καὶ σᾶς πετάξω ἔξω, πρὶν φωνάξω τοὺς ἀνθρώπους μου καὶ σᾶς κομματιάσουν !... Φεύγατε... Καὶ ξέρετέ το καλά, Ὁ ἄνθρωπος ποὺ κατατρεγετε, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητᾶτε νὰ δολοφονήσετε ἔτσι ἀνανδρα, εἶνε φίλος μου, βρίσκεται σπίτι μου, τὸν ἔχω ἀναλάβει ὑπὸ τὴν προστασία μου... Ἀλλοίμονο σὲ σᾶς ἂν τολμήσετε νὰ τὸν ἐνοχλήσετε πειά !... Θἄχετε νὰ κάμετε μαζύ μου. Πηγαίνετε...

Ὁ Λαμπίρης δὲν εἶπε λέξι. Χλωμὸς σὰν λείψανο, φόρεσε τὸ καπέλλο του καὶ κατέβηκε τὶς σκάλες, παραπατῶντας σὰν μεθυσμένος....

Ὁ Ἀνεμᾶς πλησίασε κατόπιν τὸν Γαλάζη ποὺ φαινόταν βαθειὰ λυπημένος γιὰ ὅ,τι συνέβη καὶ τοῦ εἶπε μὲ καλοσύνη :

— Μὴ στενοχωρίεστε, φίλε μου. Τί φταῖτε σεῖς ;... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε παράφρων !...

Γύρισε ὕστερα στοὺς καλεσμένους του ποὺ ἀποροῦσαν γιὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ κοὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ ὑποθέσουν, καὶ τοὺς εἶπε :

— Ὁ κ. Γαλάζης εἶνε γαμπρὸς τοῦ ἀνισορρόπου αὐτοῦ. Γαμπρὸς παρὰ τὴ θέλησί του. Ἀγάπησε τὴν κόρη του, ἀνταγαπήθηκε καὶ παντρεύτηκαν. Ἀπὸ τότε τὸ τέρας αὐτὸ τὸν καταδιώκει παντοῦ νὰ τὸ σκοτώση.

— Ἔτσι εἶνε, δυστυχῶς, προσθεσε κι' ὁ Ἀνδρέας.

Ἡ δικαιολογία αὐτὴ ποὺ δὲν ἦταν καὶ πολὺ μακρυὰ ἀπ' τὴν ἀλήθεια, ἔγινε πιστευτὴ κι' ἡ διασκέδασις συνεχίστηκε σὲ λίγο, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτε...

Ἡ κυρίες πολιορκοῦσαν τώρα τὸ Γαλάζη καὶ τοῦ ζητοῦσαν νὰ τοὺς διηγηθῆ τὴν ἱστορία τοῦ ἔρωτός του. Μὰ ὁ Ἀνδρέας ἦταν περίλυπος. Τὸ ἐπεισόδιο ποὺ συνέβη, εἶχε γι' αὐτὸν μεγάλη σημασία. Θὰ πήγαινε στὴν Ἀθήνα, θὰ παντρευότανε τὴ Ρόζα, μὰ θὰ πλήρωνε μὲ τὴ ζωή του τὸν ἔρωτά του αὐτό. Ὁ Λαμπίρης ἦταν ἀνένδοτος...

. . . . . .

Ἔφτασε καὶ τὸ βράδυ τῆς ἄλλης ἡμέρας. Τὸ βαπόρι θἄπιανε στὸ λιμάνι στὶς δέκα—ἕντεκα. Ὁ Ἀνδρέας δείπνησε ἀνόρεχτα. Πέρασε, ὕστερα στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀνεμᾶ. Ἐκεῖ, πίνοντας τὸν καφέ τους, κάπνιζαν καὶ συνομιλοῦσαν, ὅσο νὰ περάση ἡ ὥρα...

Θὰ συνώδευε τὸ Γαλάζη ὥς τὸ βαπόρι ὁ ἴδιος ὁ Ἀνεμᾶς μ' ἕναν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

«Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»

Ἡ παθητικὴ καὶ δραματικὴ ἱστορία δύο κοριτσιῶν, δύο Ἀτθίδων ἀδελφῶν, ποὺ ἀγάπησαν παράφορα τὸν ἴδιο νέο.